

Rano je jutro 2. ožujka 1998. godine. Desetogodišnja Natascha Kampusch po prvi puta u svom životu kreće sama u školu. Putem sreće Wolfganga Priklopila koji je trpa u bijeli kombi i odvodi u tamnicu u podrum.

Tri godine kasnije i 360 kilometara jugoistočnije – 25. veljače 2001. - osamnaestogodišnji Eduardo da Silva po prvi (i posljednji) put u svom životu prelazi točku iz maloljetnosti među odrasle – rođendan mu je kojim slavi punoljetnost. Putem sreće Zdravka Mamića koji ga trpa u bijeli papir i odvodi u tamnicu birokracije.

Jedno jutro, nakon pet godina zatočeništva, Wolfgang Priklopil po tko zna koji put tuče Nataschu Kampusch. Noge su joj modre od udaraca, a Priklopil joj govori: „Nitko te ne voli, nemaš roditelje, nikoga, osim mene. Budi dobra, lijepo se ponašaj. Koliko sam samo vremena i novca uložio da zajedno živimo i budemo sretni“.

Jedno popodne, nakon pet godina zatočeništva, obrambeni gorostasi iz Cibaliije po tko zna koji put tuku Eduarda da Silvu. Noge su mu modre od udaraca, a Zdravko Mamić razmišlja o jednom stavku ugovora: „Ako se Eduardo ozljedi ili umre, sav novac od odštete ide Zdravku Mamiću“.

Jedno jutro, nakon šest godina zatočeništva, Wolfgang Priklopil po tko zna koji put tuče Nataschu Kampusch. Govori joj: „Ja sam tvoj kralj, a ti si moja robinja. U tvojoj obitelji su sve sami primitivci. Nemaš pravo na vlastiti život. Ovdje si da bi meni služila“.

Jedno popodne, nakon šest godina birokratskog zatočeništva, obrambene rmpalije iz Slaven Belupa po tko zna koji put tuku Eduarda da Silvu. Zdravko Mamić daje izjavu za medije: „Čovjeku sam dao milijun eura svog novca, novca svoje maloljetne djece. Vodio sam ga liječniku, platio operaciju trbušnog zida. Ja sam bio ulagač u talentirano dijete koje nema financijskih mogućnosti za trenere, vitaminizaciju, testiranja na fakultetu, nutricioniste... Platio sam mu i svadbu, kupio dva auta, vratio kredit za stan od 250 tisuća eura, isto toliko sam mu dao da kupi mami kuću u Brazilu. Sve sam to dao Eduardu!“

Sličnosti između austrijskog i hrvatskog pokrovitelja zaista su nevjerojatne: obojica tvrde da ni Natascha ni Eduardo bez njih ne mogu normalno koračati kroz život, jer su im roditelji ili primitivci, ili siromašni, pa im zbog tog teškog bremena, moraju ili oteti dijete, ili kupiti kuću u Brazilu.

Ali tu svaka sličnost između Austrije i Hrvatske ne završava.

Jedno jutro, nekoliko tjedana nakon otmice, u bečku policiju stiže dojava. Jedan građanin tvrdi da je vidio Nataschu Kampusch kako je otima osoba s bijelim kombijem. Čak daje i identitet te osobe, odnosno mjesto gdje živi. Policija nije ni mrdnula.

Cijelo vrijeme nakon što je Zdravko Mamić preuzeo ulogu vođe hrvatskog nogometa mediji pišu kako je Zdravko Mamić 'oteo' Eduarda da Silvu bijelim papirom (i ne samo to). Daju policiji i identitet 'otmičara', odnosno, mjesto gdje živi. Policija nije ni mrdnula.

Lude, zaista lude priče.

Isto tako nevjerojatno je da je dobar dio austrijske i hrvatske javnosti protiv žrtava. Smatraju da Eduardov život bez Zdravka Mamića ne bi vrijedio apsolutno ništa, odnosno, dotični ne bi imao milijune, isto kao što bi i Natascha Kampusch bila 'obična' djevojka da nije bilo Wolfganga Priklopila, a ne osoba koja jako dobro 'zarađuje' od svoje otmice.

Jesu li ti ljudi poludjeli? Bi li oni proveli život u tamnici Priklopilovog podruma osam godina svoje mladosti? Bi li oni htjeli da im netko uzima proviziju od svih zarada u životu u iznosu između 25 i 50%, iako FIFA-in pravilnik jasno govori da najveća moguća provizija može biti 6%? Bi li ta javnost željela da im Zdravko Mamić da zeleno svjetlo kada prelaze u neki klub? I tako dalje, i tako dalje...

Također, govore kako Brazilac nije trebao potpisati taj ugovor. Što je dijete od 18 godina moglo učiniti u tom trenutku? Možda isto što nije mogla napraviti ni desetogodišnja Natascha - prebiti pokrovitelja.

Zajednička crta Priklopila i Mamića je ta da su svojim 'projektima' oduzeli slobodu, oduzeli su im mogućnost donošenja odluka, oduzeli su im identitet, izvrijeđali su im roditelje, jednom rečenicom, učinili su od njih moderne robove. Možda bi zaista Natascha i Eduardo cijeli svoj život proveli u siromaštvu, ali odlučivali bi sami o sebi, bilo to dobro, ili loše. Ovako nijedan ni drugi nisu imali pravo izbora što je temelj Ustava svih modernih demokracija.

Ono što nije zajedničko Eduardu i Nataschi je da je mlada Austrijanka ipak prošla veću traumu od brazilskog Hrvata, ali i to da se uspjela dočepati slobode. Eduarda dug i mučan proces još čeka.

Priklopil i Mamić se razlikuju i po tome kako ih robovi doživljavaju. Kampusch je više puta istaknula kako ništa u životu nije crno-bijelo, te da je i Priklopil imao ljudsku stranu, da ga je donekle mogla razumjeti i da mu je sve oprostila.

Eduardo, s druge strane, nikad nije rekao nešto slično. A zašto i bi, kada njegov 'otmičar', za razliku od Wolfganga Priklopila, još uvijek slobodno šeta hrvatskom nogometnom močvarom.

Hoće li Eduardo pobjeći iz bijelog papira u koji ga je 'otmičar' strpao i hoće li Mamić ikada ući u vlažnu tamnicu, tek će se vidjeti. Sudeći prema instituciji zvanoj policija, teško će se to dogoditi.

Oni ne djeluju ni kad imaju sve na bijelom papiru, ni kad im je bijeli kombi s policijskim oznakama upaljen i spreman za akciju.

To dokazuje da su puno nesposobniji i od Wolfganga Priklopila i od Zdravka Mamića, ali i da sami (ne)svjesno sudjeluju u prljavim radovima.